

Издаван Суботом.
 Цијена:
 За ЦРНУ ГОРУ и АУ-
 СТРО-УГАРСКУ (с БОС-
 НОМ и ХЕРЦЕГОВИНОМ)
 на годину 6 ф., на по год.
 3 ф., на четврт године 1 ф.
 и 50 новчања.
 За све остале земље у
 ЈЕВРОПИ и АМЕРИЦИ: на
 годину 20 франака, на по
 годину 10 франака, на чет-
 врт године 5 франака.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Преврћена црква се у
 црквици испод јарма турског
 господства на Цетињу, и
 моли се у картом унут-
 рности на пошту у Београд.
 Довољно плаћу се уредници
 Руског сепаратизма.

За отпак плаћа се од
 реда и оца. За отпак веће
 и на дужи вријеме плаћа.

Од царско-руске мисије на Цетињу примили смо у понедељник 2. ов. м. слиједџи телеграм, који је био достањен исти дан од управника царско-руског министарства иностраних дјела, Њ. Пр. г. Гирса:

ПЕТРОГРАД, недјеља 1. Марта.
 Данас око двије уре ужасан атентат учињен је против освештене особе цара. При његовом повратку с параде двије бомбе бјеху бачене, једна у кочију, и које кад је цар неповријеђен искочио, бачена му је друга бомба код ноге. Дјејство је било грозно. Препесен у палату без свијести са размрсканим објема ногама, цар је испустио душу око 3 уре и по, без да је к себи долазио.

ЦЕТИЊЕ, 6. Марта.

Свршио је дакле мученик велики на пријестолу моћне Русије, — свршио смрћу мученичком.

Приликом сатопе, које је сам накао изабацио на земљу: да руше што је добро, да обарају идоле људске љубави и оданости, да бришу из листе живијех добротворе и покровитеље милиона, — они му дођоше главе, они му угајаша, предложише свијеску живота.

Ох, како нас је силно поразило приликом глас од понедељника! У побијела дава мрче нам пред очима, свијест се зави у густу помрачну, срце се оидло стеже, а на очи грунуше сузе да олакшају срцу терет а души бол. Александра II. нема више!

Та нам мисао пришло својим својима и већма омотаваше душу. Али не бјеше она сама, која нас тинташе: уз њу је наше сјећање, наше омишљање, наша дубока благодарност, наша љубав синоља напизала још јуно мисли и успомена, од које је свака својим теретом, својом нарочитом тежином притискивала нашу душу и обарала се на груди наше.

Јер није то само Александар II. којег ми данас горко оплакујемо, није само да нема више Александра II., него за нас, за Црну Гору, за узвишеног владара нашег нема више доброга оца, моћнога покровитеља, вазданог пријатеља и старатеља!

Кад се такво велико благо једним махом изгуби, иразнина која за њим остане горко се осјећа.

А ми се данас, иза мученичке смрти Александра II., налазимо у крај такве празнине; нама је данас уграбљено зликовачком руком благо највише, које може дати добар отац, покровитељ, пријатељ и старатељ.

Стојећи данас пред хладним лијелом великога покојника а сјећајући се великијех дјела његовијех, често смо у забуни с кој краја да му почнемо одавати заслужену хвалу.

Цијела моћна и пространа Русија, у којој сушне не залази, плаче данас над гробом његовим. Милиони сељака рускијех, које је он великодушном руком својом извео из ропскога стања и увео у живот слободнијех људи, ропе данас над гробом његовим сузе благодарности, плачу за својим духовним оцем, за царем ослободитељем. Васколики народ руски, осјећајући пук: славу и величину своје моћне државе, стоји данас погружен од жалости над гробом онога, који му је мудро управом својом удијелио ту снагу, моћ и величину.

Али и сама велика и пространа Русија била је усва и тијесна за велику душу покојнога цара Александра.

И преко Русије, далеко иза граница њенијех, досизале су његове великодушине мисли, купало је његово благородно срце. Далеко иза Русије чуо је он писку и јаук угњетенијех, чуо је звекот синџира на ногама јаднога робља хришћанскога, јадне раје турске, а то није могло подносити његово хришћанско, његово руско-словенско срце.

„Ја холазим да ослободим Славене на Балкану испод јарма турског“ — чуло се прије неколико година из уста — ах, сада хладнијех и нијемијех! — великога цара Александра, и ове ријечи као муња прођоше кроз сва срца великог му народа, а угњетеним народима хришћанским засијунше као зора што предсказује рађање сунца слободе.

Ријеч цара пријеђе у дјело. Пошао је са првим синојма својим, прешао је Балкан и побједоносно нао под бедеме гордом Стамбулу који дрхташе од страха. На ријеч његову уложише дични синови Русије драгоцјену крв своју, уложи Русија знатан дио свога имања, а из тијех жртава нице слобода народима хришћанским на истоку.

И ови народи, који су до јуче, обореном главом, са синџиром на рукама и ногама гледали у тужну пуну будућност а данас исправљени и ослобођени грију се у случају на томом сунцу слободе — ти народи ево сада стоје као окамењени од туге над мртвијем тијелом онога, који им је скинуо синџир с руке и ногу, који их је подигао из гроба ропства у живот слободе.

Како ли им је данас, кад виде пред собом мртва онога који је њима дао живот, — живот прави, слободни!

А шта да речемо тек за Црну Гору, њашу драгу отаџбину?

Везана од вијекова за Русију једном ијером и сродством племенским Црна Гора је под владом покојника у вишој мјери но икад осјетила шта јој вриједи добар пријатељ и моћни покровитељ на руском пријестолу.

Црна Гора имала је своје свијетле и црне дане. У свијетлим данима, када се благослов божији налијевао обилато и издашно над кришним стјенама првогорским, нико није осјећао чистију радост у срцу него покојни цар Александар, који би се радовао срећи Црне Горе као што се радује добар отац своје дјеце. У црним данима, када су се густе облачке завлачиле на обзорије црногорско, никоме није било теже него милостивном срцу цара Александра. Он не могаше души својој наћи мира докле год не види да је минула свака опасност од Црне Горе. Сјећамо се с највишом милином а сада с најдубљом тугом у души онијех судбоноснијех часова у потоњем турско-црногорском рату, када је велики покојник, вада забринут за благо и напредак Црне Горе, сваки час с највишом преданошћу, баш као да се саме Русије или њега самога тиче, проинтима: шта је ново из Црне Горе? Како стоји? Како је њен Књаз? Како војска? Напредује ли? И сјећамо се с поновом и благодарношћу оне величанствене свијетлости, коју је издао Црногорцима у старојавном Кремљу, када је с висине свога пријестола а чул понос кликнуо окупљенијем око себе велможама: „Црногорци су као вада посвједочили своје старојавно јунаштво!“ Кад је те ријечи изрекао, често га гледамо, како су му и њему самом од поноса груди набријенале,

како се тонуо у милини што види да су му драга дјеча истога, Црногорци његови, освјетлили образ на мјелалу и обновили славу својијех приједака!

На тек кад се сјетимо великијех односа његовијех према нашем узвишеном владаљачком дому! Ријетко је ићи владара, који би с таквом управо очинском љубављу лебдио као што је лебдио он над цијелим бијем нашег владајућег дома, пратећи до најмање подробности све мијене његове, лиједећи све радости његове и дубоко осјећајући и по могућству утешавајући болове његове. Наш узвишени Господар провео је за владања својега у борби и усвајању за љеншу будућност ове земље доста тежњијех и мучнијех дана, но свагда је у високом покојнику налазио поуздана сајетника и моћна покровитеља, који му је и у најтежим положајима рука помоћи био. Наша узвишени Књагинја, њихова драга дјечина, вада су у племенитом покојнику налазили тако рећи свога другог оца, који их је с правом очинском наклоношћу предуеретао и о благо његовом бринуо се.

По свему реченом судећи Александар II. није био само велики владалац, него и велики човјек, велики пријатељ Словенства и човјечности нарочито наше.

И на тог великог владара и човјека дигла се рука безбожнијех зликовца!

Кога су гађали паклени несретници, када су бацали бомбе на Александра II.?

Зар су хтјели да погоде владара, који је од милиона робова начинио милионе слободнијех људи?

Или су хтјели да погоде владара, који је милионима сужњијех и угњетенијех скинуо ланце ропства с руке и ногу и повратио им опет слободу и независни живот народни?

Или су хтјели да погоде великога човјека, који је тражио недужну а чест, у сиротињу, да јој помогне дигне се из праха и ступити у коло људско с чашћу и образом?

Засвијенљени зликовци, недостојни да их земља ова на себи носи! Њима ће судити Бог вјечном правдом својом, а сувременници их проканију клетвом најтежом!

За тобом пак, царе покојниче, милиони плачу!

Плаче прије свега твоја Русија, твој мили руски народ, који ће ти на вијеке бити благодаран за толика добротинства, која си му учинио!

Плачу ослобођени народи хришћански, који ће за навјек с благодарношћу најдубљом у срца своја урезати и познијем потомцима предавати свето име свога ослободитеља.

Плаче највише Црна Гора, у прво увијена благодарна љубавица твоја, која са својим Књазом и свијетлим владајућим домом на гробу твојем клечећи моли Свемогућег: да се смилује твојој доброј души, да ти да у рају ишање, а народу твојем и свијема твојима које си толико љубио мир и благодат на овој земљи!

Бог да ти душу прости!

Сви телеграми који нам стижу из Петрограда, поред ените жалости за изгубљеним царем, јављају још и то једнодушно, да је мир и поредак у држави руској потпуни и да није један знак није се појавио по којем би се судити могло да је спрема какава зајера, која би друштво руско иза државу руску уперед доведо.

Из свога оца, по прву нацљедном, ступио је на пријесто руски Александар III. и огласио се њијелом народу свом: и њијелом свјету као законити цар Русије, Пољске, Финланда и т. д.

Војска руска, чиновиштво руско, велико и мало, повожило му је заклетву на вјерност.

Народ руски, ијеран од постанка свога царевима својим, дао је израза својим осјећањима преданошћу, кад је сваком пригодном новог владара свога и његову узвишену сигурну поздрављао громогласним усклицима.

И ако је дакле грозном смрћу покојнога цара црна сјенка пала на Русију, ипак руски пријесто, руска држава, руско друштво стоје црето као и прије.

Преварили су се у рачунима својим сви они злонамјерници и непријатељи Словенства, који из онијех свакако несретнијех појава изводе закључења: да је руска држава слаба и тропина, да стоји на ногама земљанијем, да је друштво руско растроњено и да му сваки час пријети катастрофа, којом ће се и велика руска држава распадати на ситне дјелице.

Ласно ћемо за то, на тиме злослушнице! Као што су вам сузе за покојнијем царем лакше прокодишале, тако вам је и прјесма наша о пронасти рускога царства лакша, и открива само скромне жеље нашега срца.

Но почећајте мало, док се то збује. На пријестолу Русије сједи крједки огранак снажног стабла Романовлева, а око њега стоји окупљен на милионе народ, вада спреман да на широким плећима својим носе руски пријесто, руску државу.

Са висине свога пријестола пружа он руку својему народу, а свој је прихватила и цијелива за њих да је готов живот и имање жртвовати за свога цара, за свету Русију.

Са висине свога пријестола шаље он у име поздравља својем народу ријечи милости, љубави и наклоности, и задаје му тврду вјеру да ће цијели живот свој посветити благоденству, мисти и моћи Русије. А народ му једногласно одговара, да ће га благословима својим пратити у очинск јради његовој и олакшати му трудове својим вјерним прегућем и вадшњом од њишу.

Гдје се такови поздравли и отпоздравли измјењују између владара и народа, ту пишцавају сви злонамјерници пакосни умниљаји, и љубав ониша плете своје ружичасте вијенце да њима у једну вјезину веже владара и народ.

И у том залогу лијене будућности руске лежи најјаднија утјеха за руски народ као и за нас, који смо горко ожаловљени грозном смрћу покојнога цара Александра.

Као руски народ, твоје и ми и сви народи балканскога полуострва који у покојном цару олакшају своје о злободитеља, гледамо с поудом нову снагу која је испунила руски пријесто, утјерени будући да ће са овог пријестола и од те нове снаге на нашу потећи благосов не само за Руску него и за све оне којима се сушне руске сјелер.

Нарочито ми, са свих кришњијех крајева, поздрављамо новогме цару руском оживотвореним и покојног му оца великога пријатеља и владара, са жељом искреном: да му Бог умножи љену мира, среће и владости, на радост и понос појереног му народа, а да у друштво многијех који би без Русије би доприте у свијет!

на лица; на сваком се нијело да нешто крупно мисли и пребира преко памети, а онет се слабо чујаше да ко шта збори, тек погледкоји дубок уздицај, као да се о- тимаше испод грудн тешким теретом при- тиснутијех, алиаше се чути. Дућани се на мах позатвараше, исто тако јавна мјеста која махом останах празна; школе се по- затвараше и на њих ђаци изађоше и одо- ше својим кућама. Наш свијетли двор претвори се у нијемо стаиовиште, из ко- јег се чујаше само плач и зајецка. Свак жељео очекиваше долазак Господара. Као што дјца нејака, кад их у одеуству оца задеи левом велика, чекају она свога као озело суше да у њему нају дјеча својим рамама и утјехе ерду, тако Цр- ногорци чекаху својег Господара, да бар тијем олакшају себи болове што ће их с Господаром својим подијелити.

Господар је стигао на Цетиње исти дан пред по две. Али какав улазак? Не зна се ко је кога с вишим болом погледао: да ли Господар народ или народ Господара! Обојица су се сурели у тужнијем о- сјећајима својим, и Господар је само сво- ју сопствену тугу читао на снуденим ли- цима својих Црногораца, као што су Цр- ногорци на лицу својег Господара елази- ли као у следалу своју душу. Господар је у нијемој тузи ушао у Цетиње, и узео у свој двор, гдје су га Госпођа Књагиња и драга му дјечина с расипљеним ср- цем и сузама у очима дочекала.

Не требамо да кажемо да су при- данн иза овога догађаја на нашем свије- тлом двору били посебени тузи и жало- сти, која у оправданом неограниченом пра- ву свом није пуштала преда се никаква друга тежања нити икакве друге обзире. За цијело то вријеме наш Књаз и његова свијетла породица нијесу се дали видјети изван двора.

Тек дане би одређено, да се Богу Свемогућему ода дуг достојни и помоли за душу покојника. Око 10 ура би наређен парастос за блаженопочившег цара руског у све цркве цетињске. Најприје одлужен је парастос у капели олд. женског инсти- тута, за тијем у олд. варошкој цркви, а најпослије савшом свечаношћу у олд. са- обитељи. Велико звоно оглашаваше свеца- ли чин службе боже. Једно одјељење ба- талона петинског са заставом у црво уви- јеном и један вод перјанички са знацима жалости снабјдени стајаше пред свије- тлим двором, одакле се упути к св. обитељи, када Н. Н. Височанства Књаз и Књагиња и Н. Свијетлост Престола на челних, са свијем знацима жалова на себи, црногор- ски државни сајетници и министри, чла- нови дипломатског тијела, чланови велико- га суда, други достојственици, виши и нижи чиновници црногорски, наставници и ученици школа цетињских и велико мно- штво погруженога народа, све са знацима жалова, крену пут св. обитељи. Војска о- ста пред црквом да чини долази, а у цр- кву су ушла Н. Н. Височанства с оста- њим свијетом. Црква је била дунком пу- ца, и свијет ве мегле етати сав унутра но је, и на кору и около цркве мјеста за- узео. Инутра је била црква сходно свој тужној свечаности достојно украшена. На- ред цркве етоташе катафалк, од црнога алатом и сребром извезенога балдахина, испод којег се налазише мртвачка скрива, и на њој доворов вијенац на којем стаја- ше златна круна, а испод којег спунтаху се на обје стране свилене врпце с овим жељем: „Својему покровитељу и прија- телу цару руском Александру II. благо- дарни црногорски народ: вјечнаја памет!“ С једне и с друге стране катафалка стојали су с пушкама у рукама по два књажевска перјаника у пуној парадн, који су презен- тирали, кад се пјевала тужна пјесма „вјеч- наја памет“. Инад катафалка, зеленим доворовим вијенцем, увијено и кру- ном крунчаво етоташе је име покојнога цара у првијем почетијем писменима: А. II.

На парастосу чиодјетоваше је ви- сокопресвештени г. митрополит Владимир с преч. архим. Баном и свијема овдје нала- жењим се свештеницима и ђацима. При савом свршетку парастоса прозборно је преч. архим. г. Митрофан Бан посмртну бесједу, у којој је достојно оцијенио и по- хвалио велике заслуге великога војвојска како за сами руски народ, тако још и прочито за цијелоу правоулавно хри- шћанство и за народе славенске на балкан- ском полуострву. Хришћанским духом за- даћнута и родољубивим жаром загријана бесједна преч. г. архимандрита Бана др- жула је дубоко у осјећаје пријетнијех Црногораца, који су блаженоупокојеном цару из дубине душе манази: Бог да му душу прости!

Иза парастоса, поште је Књаз пред фронтном војске прошао и ова му проше- не почасти учинила, различно се свијет с тужнијем осјећајима својим кућама.

— По званијој наредби, коју је Н. Височанство Књаз поволом смрти рускога цара Александра II. издао, жалове се за покојном царем на свијетлом двору кроз дванаест издјела, а у војсци црногор- ској осам издјела, и тога рачи имају се пошти предивани знаци жалости.

— Један грађанин Сјевро-Американ- ских Сједињених Држава, г. Луба, који је нашој вароши учинио знаменити поклон на цијели човјечанске, наименован је од више варошке управе за почасног грађанина вароши Цетиња. Г. Луба, кад је примио диплому овога почаснога грађанства, управно је на варошку управу на Цетињу писмо, у којем се толо захваљује грађанству на- шем на почасти, којом га је оно одлико- вало.

— Из Подгорице јављају нам, да је тамо састављен нарочити одбор за ску- пљање прилога на подградале Баране, и то од самових Мухамедоваца, а том одбору ово су чланови: Машо Аметов, члан окр. суда; Дервизи-бег Османовић, командир; Сулејман-бег Османовић, кабадахија; Ахмет- бег Авдовић, кабадахија. Овај одбор свр- шие је свој задатак скупљаши и поседаши на Цетиње, за речену цијел 53 ефор. у цванцике.

Телеграми „Гл. Црногорца“.

ПЕТРОГРАД, 2. Марта. — Зва- нично се јавља: Цар Александар у- мрло. Кад је сизаио из своје кочије под манежа, двије бомбе прену, од ко- јијех једна уби цара.

ПЕТРОГРАД, 2. Марта. — Ве- черас се дознало за неке појединости атентата. Зликовци су доијели бомбе сакривене под чохом. Од царске сви- те десет лица погинуло је или се те- шко ранило, други су лако рањени. Кад је царовић пошао из палате, на- род га је поздравлио одушевљено. Вој- ска је још синоћ положила заклетву. Сјутра ће се преставити власти гра- ђанске и положиће заклетву.

ПЕТРОГРАД, 2. Марта. — А- лександр III. издао проглас на народ у којем оглашује смрт Александра II. и своје ступање на пријесто Русије, Пољске и Финланда, и поваша свечано обећање свога оца, да ће посветити цио живот свој благостању, моћи и чисти Русије. Позива поданике на вјерност њему и његовом нашествику Никола- ју Александровићу.

ПЕТРОГРАД, 2. Марта. — У двије уре по по две топови са града оглашују цереконију ступања на при- јесто и полагања заклетве. На пјаци пред двором згнуо се силан свијет. У двије уре и по нови цар с царском испод руке прошао кроз народ идући у казанску саборну цркву. Народ их поздрављаше громогласним усклицима.

БЕРЛИН, 3. Марта. — Цар ње- мачки издао наредбу, да војска жа- ли за нарем руским четир неђеље, а регименте којима је шеф био цар да жале пет неђеља. У наредби каже цар, да ће војска посвједочити, да у- чествоује у жалости његовој поводом губитка његовог највјернијег и најо- пробанијег пријатеља.

ПЕТРОГРАД, 3. Марта. — У вонедјелник на по две чињена су но- вом цару уобичајена поклонства. Он је са сузама у очима управно бесједу на своје генерале, а по том другу бес- једу у државном вијећу на министре који су му положили заклетву. Ред потпу.

ПЕТРОГРАД, 4. Марта. — Јуче на вече препесено је тијело Алекса- дра II. у цркву у палати, гдје ће би- ти изложено петнаест дана. Шеф ате- нтата, који је још 27. Фебруара уапшен био, признао је непосредно учество- вање у потоњем атентату; он и Ру- сакон узназили су љешину једнога од убијенијех другом бомбом и признали су да је то био њихов друг у зло- чинству. Русакон је нашао тоно мјесто гдје су стојале бомбе, и кад је вла- сник тога мјеста примјетио позицију и Русакон гдје иду к њему, убије се сам. Цар је издао указ на сељаке у којем сјећајући их како им је отац његов дао слободу, позива их да му положе заклетву на вјерност. Велики војвода Владимир наименован је за за- повједника корпуса гардијских и ци- јеле војске у округу петроградском. Парламенти у Лондону и Вашингтону доијели су једногласно одуку, у ко- јој изражавају гнушање своје над а- тентатом. Гледетон је држао у њглас- ном парламенту бесједу, у којој је

високо хвалио владу Александра II.

ЦАРИГРАД, 4. Марта. — Риза- беј, син Реуфа-наше, наименован за турског министра-резидента на Цетињу.

ПЕТРОГРАД, 5. Марта. — „Зур- нал де С. Петербург“ каже да ће но- ви цар подржавати са свом четвртном, лојалношћу и енергијом политику опште- га мира, одржања друштвенога реда и поступног развитка. Опште изјаве и симпатије са свијех страна доказ су да се има вјера у будућност, а жеља је општа, да се подрже, учврете и раз- вију одлични одношаји са свијема си- лама, које је успоставио покојни цар.

Цар и царица преселише се у зим- њи дворца, да ту привремено станују.

Сјутра ће изаћи окружница на за- ступнике руске и заступнике иностран- нијех сила, у којем ће се изложити програм политике нове владе.

„Колоњске новине“ јављају, да је цар њемачки послао новом цару у Пе- троград врло срдачан телеграм, у ко- јем, међу осталијем, нове стоји: „Знај- те да имате вјерне сусјезде“.

Испод улице баштенске нађено је да је прокопан лагум и сјентено у- нутра толико динамита, да би цијела улица могла отићи у зрак.

ЛОНДОН, 5. Марта. — Јуче је испод манжихауза (палате, гдје је ин- глешки парламент) нађена кашета са 40 фуната пушчакога праха и је- дном залашеном лунтом озго. Полици- ја је угасила лунту и уклонила барут. Зликовци који су то подметли, нијесу пронађени.

БЕЧ, 6. Марта. — Кнез бугарски јуче стигао у Беч. Данас отпутовао за Петроград.

ПАРИЗ, 6. Марта. — Зајам од једне миларде (1000 милиона) франка јуче тридесет пута преплаћен. Париз сам подмирио га десет пута.

ЛОНДОН, 6. Марта. — Предо- храњујуће мјере учињене су у парла- менту. Полиција је умножена. Подзем- не просторије прегледане. У табору алдершотском неред међу војницима ирскијем, од којих су многи уап- шени.

J. NEFF, PRAG, GRABEN 39, BEIM PULVERTHURM.

Кина-Сребро прве каквоке под гаранцијом

- 6 ошца већих ф. 8. —
- 6 мањих ф. 4. —
- 6 вожева ф. 6. 75
- 6 вилица ф. 6. 75
- 6 десертних ножића ф. 4. 75
- 1 кутлача за јуху ф. 4. 50
- 1 кутлача за млијеко ф. 2. 50
- 6 рашњица за ноже ф. 2. 75
- 1 скривница за то ф. 8. —

Карловарски порцелан

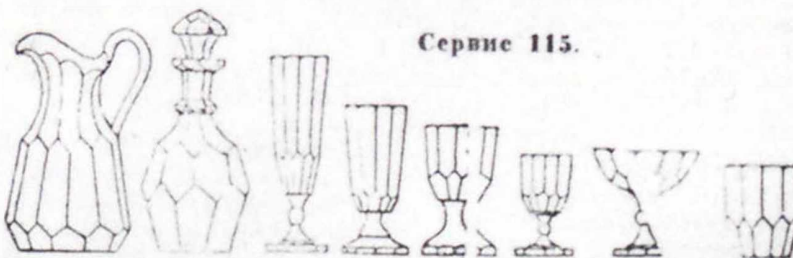

- Сервис за кафе за 6 особа:
- 15 комада с лијеним цртежом ф. 5. —
- 15 комада богато украшено ф. 7. —
- 15 комада баш фино удешено ф. 10. — до ф. 20.
- Сервис за теј за 6 особа:
- 15 комада с лијеним цртежом ф. 6. 50
- 15 комада богато украшено ф. 8. 50
- 15 комада баш фино удешено ф. 11. — до ф. 20
- Сервис за јело за 6 особа:
- 40 комад глатне форме са шареним цртежом ф. 12. 50
- 40 комада исто богато украшено ф. 16. —
- 40 комада исто најфиније израђено ф. 20. —

Сер в не 113.

- за воду по 15 новч. ф. — 90 н.
- за пиво по 18 новч. ф. 1. 08 н.
- за вино по 20 новч. ф. 1. 20 н.
- 6 чаша за ракију по 15 новч. ф. — 90 н.
- 3 боце за воду 60 н., за вино 30 н., за ликер 30 н. ф. 1. 30 н
- 17 комада ф. 5. 38.

Сервис 115.

- 6 чаша за воду по 30 новч. ф. 1. 80
- 6 чаша за пиво по 35 новч. ф. 2. 20
- 6 чаша за вино по 28 новч. ф. 1. 68
- 6 чаша за ракију по 15 новч. ф. — 90
- 3 боце ф. 4. 1
- 27 комада ф. 10. 63

Поједине чаше као и цијелоу сервис с разним украсима и комбинацијама израђује се по највјетнијој фабричкој цијени.

Посуђе за слатко

од кина-сребра са кри- сталним азелала ф. 4, 6, 8, 10 до 25. —

Салонска висећа лампа

ф. 5.50, 6.50 до ф. 15. —

Сервис за пиво

на пареланој штаци с раз- нореним украсом за 6 особа ф. 8, 10, 12, до ф. 30. —

Шивачке машине, под петогодишњом гаранцијом, Wheeler-Wilson, Singer, Novy и највјетнијим фабричним цијенама.

Цијениници шаљу се по захтијевању бесплатно.